

Sofia Gelman

PREMIERA

PREMIERA

Inspectorul Morgan sosi după câteva zile de vacanță și dimineața, conform vechiului său obicei, se așază să-și bea cafeaua în compania ziarelor care îi veneau acasă. Deschise la pagina ultimelor știri cu un automatism aproape plictisit, când zări ceva deosebit de interesant: „Aseară, reprezentarea operei „Othello“ de Verdi s-a soldat cu tragica moarte a cântăreței Victoria Stanley, interpreta Desdemonei. Cauza morții este, probabil, stop cardiac.“

Morgan era meloman și subiectul nu îi era străin. Rămase cu ochii ațintiți asupra scurtei știri despre moartea Victoriei Stanley. „Era prea tânără pentru o moarte atât de crudă – gândi; dacă ar fi avut mai mulți ani, aproape că aș fi spus că are noroc... Trebuie să fie foarte romantic să mori pe scenă!“ În curând însă, Morgan avea să-și schimbe părerea, întrucât, după câteva zile, află amănunte care urmau să-l surprindă, fiind desemnat cu anchetarea cazului. Familia cântăreței ceru autopsia: ea fusese perfect sănătoasă, nu acuza nici un fel de simptom care să fi condus la vreo boală cardiacă; rezultatele autopsiei au dezvăluit existența unei otrăvi în sânge, ajunsă pe căile respiratorii. Otrava se numea borghinină – poate că era un soi de aluzie la Lucreția Borgia? – și provenea din venin de șarpe; avea proprietatea de a acționa prin inhalare, chiar după câteva ore, dacă materialul peste care s-a turnat se impregna cu soluția. Otrava se vindea la farmacie, cu scopul de a stârpi șobolanii; dar soluția foarte diluată nu putea prezenta nici un pericol pentru oameni... Pentru ca boghinina să aibă efect mortal, era nevoie de o soluție ultraconcentrată, care nu se găsea la farmacie!

Morgan acceptă să conducă ancheta; cinic cum era, își aduse aminte de o glumă care circula în cercul prietenilor: două doamne se întâlnesc într-o dimineață. Una o întreabă pe cealaltă: „Ce-ai făcut aseară?“ „Am fost la operă.“ „Cum a fost?“ o interpelează interlocutoarea. „Închipuie-ți – veni răspunsul – am văzut „Othello“, soprana a cântat atât de groaznic, încât a trebuit

sugrumată.“ Victoria n-a fost sugrumată..., au otrăvit-o! Dar cum??? Morgan hotărî să vadă ce se întâmplă în spatele culiselor și se duse la Operă. „Scenariul îl ajută pe asasin – își spuse Morgan – întrucât, în ultimul act, Othello o «ucide» pe Desdemona punându-i perna pe față. Desigur, urmele de otrăvă ar trebui să fie pe pernă. Precum a și fost. Probele de laborator au descoperit urme de boghinină pe fața de pernă folosită în ultimul act. „Cum a ajuns ucigașul în posesia otrăvii? – se întrebă Morgan – se știe că asemenea soluții nu sunt la îndemâna tuturor! Vor trebui cercetate două lucruri – conchise –pe de o parte, *de unde* putea proveni borghinina, iar, pe de altă parte, cine ar fi avut vreun *motiv* să o ucidă pe Victoria Stanley.“

Morgan se duse să se documenteze la biblioteca orașului și ceru date despre cântăreața-victimă. Primi multe articole, critici elogioase și câteva știri până și la rubrica de cancanuri. Victoria Stanley fusese o femeie atrăgătoare, în jur de 40 de ani, nemăritată, motiv pentru care se țeseau în jurul personalității ei o serie de bârfe și povești, unele, probabil, cu câte un sâmbure de adevăr. Victoria avea multe roluri în repertoriu, era des solicitată și peste hotare, deci potențial putea avea rivale, dar nu și dușmani de moarte, cel puțin nu reieșea nimic din documentația aflată la bibliotecă.

* * *

Cazul Stanley stătea pe loc; Morgan descoperise câteva legături sentimentale ale sopranei, dar nu ajunsese prea departe cu concluziile. Totul se desfășura pe un plan neutru – parcă – și nu conducea nicăieri.

Începu să dea semne de impacientare, se temea să nu fie declarat incapabil de către șefii săi, când, într-o zi, primi un telefon: la reprezentarea operei „Tosca“ de Puccini, soprana, Doris Neal, o tânără de 35 de ani, a fost ucisă în circumstanțe asemănătoare: otrăvită cu borghinină prin intermediul evantaiului, pe ale cărui pene de struț fusese turnată soluția. Doris a murit subit, pe scenă, în actul doi, în timp ce cânta celebra arie „Vissi d'Arte“.

Morgan, deși regreta că o tânără căzuse victima unui nebun – cine ucide, dacă nu nebunii? – avea senzația certă că noul asasinat îl aduce mai aproape de adevăr. Se duse la Operă. Ceru lista tuturor participanților la spectacolul cu opera „Tosca“ și încercă să stabilească o legătură cu personalul prezent la reprezentația „Othello“. Descoperi patru participanți comuni pentru cele două spectacole: dirijorul Peter Baar, tenorul Franco da Rozzi, regizorul Emanuel Field și asistenta sa, Ida Wolf. Potențial toți erau vinovați în ochii lui Morgan. Începu să-și clădească un plan de acțiune, spre a-i cerceta pe cei patru, paralel se informa asupra victimei. Doris Neal fusese măritată cu un pianist, avea un bun renume, în palmaresul ei figurau multe turnee peste hotare și era solicitată să cânte, poate și pentru că arată foarte bine. Morgan puse una lângă alta fotografiile celor două victime: nu semănau, dar aveau ceva în comun... erau blonde amândouă. „Are vreo semnificație faptul că sunt blonde?“, se întrebă Morgan.

* * *

Începând să culeagă informații despre persoanele care fuseseră prezente la cele două spectacole, Morgan ajunsese la directorul operei, căruia îi ceru o audiență în mod oficial.

– Domnule director – își începu Morgan alocuțiunea – vă rog încercați să ajutați ancheta celor două asasinate, cu tot ce vă sta în putință. Vă rog, relațați-mi tot ce credeți că poate fi interesant pentru noi. Eu am convingerea că cineva dintre aceste patru persoane, recte dirijorul Peter Baar, tenorul Franco da Rozzi, regizorul Emanuel Field sau asistenta lui, Ida Wolf, poate sau, aș îndrăzni să spun, trebuie să fie implicată în afacerea asta sinistă. Ce puteți să-mi relațați despre aceste persoane?

– Încep cu dirijorul: Baar este excelent, mai cu seamă în domeniul operei, cunoaște foarte bine vocile; pare a fi un om echilibrat, deși unii îl consideră puțin exaltat... Este însurat cu o tânără avocată de ani de zile, nu au copii, dar par foarte fericiți. Ida este și ea căsătorită, are copii mari, îmi este greu să mi-o imaginez pe post de criminală... Dar, știți, eu am fost atât de mulți ani în cercul cântăreților și al artiștilor, am văzut atât de multe

lucruri fără logică, încât n-aș îndrăzni să pun mâna în foc pentru absolut nimeni! Dar să trecem mai departe: tenorul Franco da Rozzi este adorabil, cu mult umor și autoironie, nu este însurat, își trăiește din plin viața de burlac și cântă peste tot în lume, cu mare succes; nu cred că și-ar periclita situația pentru vreo răzbunare – oare ce *alt motiv* sau *pretext* ar putea avea asasinul în cazul de față!? Regizorul Emanuel Field este un tip deosebit de sever, nu îl cred capabil să ucidă! Evident, dumneavoastră veți decide ce este de făcut; eu încerc să vă relatez tot ce mi se pare interesant din unghiul meu de vedere de neprofesionist în materie...

– Mulțumesc, domnule director, cred că voi sta puțin de vorbă personal cu artiștii dumneavoastră. Spuneți-mi, vă rog, aveți vreo reprezentație în această seară?

– Desigur, „Flautul fermecat“ de Mozart. Vreți să asistați la spectacol?

– Mă gândesc să vin, dacă îmi permiteți; adevărul este că nu știu exact ce anume aș putea descoperi, dar, dat fiind că asasinatele se comit în mediul operei, poate îmi va veni vreo idee...

– Nu este nici o problemă, domnule Morgan, aveți aici o invitație pentru loja directorială, vă voi face chiar cunoștință cu câțiva colegi, dacă doriți, spre a vă informa despre tot ce vă interesează!

– Mulțumesc, domnule director, voi veni necondiționat! – își luă rămas bun inspectorul.

Clădirea impunătoare a Operei îl impresiona pe Morgan; nu era pentru prima dată că se afla aici, totuși simți un soi de emoție necontrolabilă în momentul în care trecu pragul lăcașului de cultură; era sfiala celui care este conștient de faptul că intră într-un sanctuar. Morgan, deși era un tip prin excelență realist, nu era insensibil. Îi apărură treptele de marmoră care conduceau la nivelele superioare, unde erau lojele de rangul întâi și doi; draperiile de culoare roșu-închis și strălucirea lustrelor deosebit de bogate în ornamente împrumutau holului un aer de eleganță aristocrată. Invitația pe care o arătase la intrare își făcuse efectul, fiind condus până la loja principală. Directorul încă nu era pe

„post“, în schimb găsi în lojă o doamnă între două vârste, hotărât urâtă, cu care nu prea vroia să intre în vorbă, dar nu avu încotro; nu apucă să se așeze și deja fu interpelat:

– Buna seara, domnule Morgan, – zise femeia care, deși urâtă, degaja un fel de distincție și era – recunoscui inspectorul – îmbrăcată cu mult gust; directorul mi-a spus că veți veni, m-a rugat chiar să vă țin puțin companie, fiindcă el va întârzia; îmi va face plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră. Mă numesc Flora Berl, nu știu dacă ați auzit despre mine sau nu, eu sunt cântăreață, dar de la o vreme încoace nu prea cânt, din motive de sănătate.

– Îmi pare bine de cunoștință, distinsă doamnă Berl – primi Morgan mâna întinsă către el. Desigur, am auzit despre dumneavoastră – minți apoi cu gentilețe.

– Am înțeles din cele relatate că anchemtați cazul asasinatelor!? Oh! Ce tragedie să mori tânăr și încă otrăvit!

– Da, doamnă – fu de acord inspectorul. Ați putea să-mi relatați câte ceva despre cei care ar fi putut fi în legătură cu victimele? Poate mă veți ajuta să ajung la mobilul crimei? Îmi este atât de străină această lume de basm în care dumneavoastră sunteți acasă, încât m-aș bucura mult să mă introduceți puțin în tainele și misterele ei...

– Cu multă plăcere, domnule, mai avem puțin timp până la primele acorduri ale uverturii! Eu personal nu văd nici un motiv pentru ca un om să ucidă alt om, dar, dacă e să presupunem că ar exista, totuși, eu l-aș numi pretext. Știți, eu cred că viața este lucrul cel mai sfânt pe lume! Poate cunoașteți episodul soldatului Svejk, care, ajungând pentru prima dată în tranșee, la primele gloanțe ajunse la ei din partea dușmanului, începe să urle: «Nu trageți!! Aici sunt oameni!!!». Deci să ne concentrăm asupra pretextelor, care pot fi numeroase. Știți, în lumea operei, intrigile se țin mai iute decât acțiunile pieselor. Lumea este, cred, hipersensibilă, poate puțin invidioasă, nu lipsesc nici rivalitățile, dar nici ranchiuna. Toate acesta adunate pot conduce către ură – desigur subiectivă, deosebit de subiectivă – dar nu încercați să căutați logica. Nu o veți găsi! – conchise Flora.

– Le-ați cunoscut pe victime? – întrebă Morgan, care între timp ajunsese la concluzia că Flora Berl este de-a dreptul simpatică.

– Am cunoscut-o personal pe Victoria Stanley, am cântat cu ea în „Boema“ cu câțiva ani în urmă; pe Doris nu am cunoscut-o decât din „auzite“, în sensul cel mai propriu al cuvântului – zise Flora – adică din înregistrările ei.

– Știți, comparând cele două fotografii, am constatat că singurul lucru comun, evident, în afara de faptul că amândouă erau cântărețe, este că erau blonde... Asta vă spune ceva?

– Nu! – zâmbi Flora. Nu cred că are vreo importanță; este probabil o pură coincidență! Numai un bărbat putea observa așa ceva! Oare de ce este acesta un criteriu pentru toți bărbații? Știți, se povestește despre Baar că ar iubi numai blondele... Interesant. Nu?

– Într-adevăr! – replică Morgan. Începe spectacolul! Vă rog iertați-mă dacă vă voi întreba câte ceva în timpul acțiunii, nu prea știu despre ce este vorba!

– De acord – veni răspunsul pe un ton ușor iritat – deși nu-mi place să vorbesc pe această muzică divină!

În pauză își făcu apariția directorul și constată că Flora și Morgan aproape că se împrieteniseră. Îl invită pe Morgan să îl însoțească după terminarea spectacolului la o mică recepție care avea să se organizeze în onoarea participanților, dar inspectorul hotărî că nu mai are rost să rămână în continuare, își ceru scuze că nu are să savureze compania Florei și cea a directorului și plecă acasă după actul întâi. Orele petrecute la operă au fost plăcute, dar, în afară de deconectare, din punct de vedere al anchetei ele constituiau timp pierdut... „Mă voi întâlni cu toți «cei patru» pe rând, ei trebuie să fie implicați într-un fel sau altul“ – își zise Morgan. Hotărî să înceapă cu asistenta de regie; femeile totdeauna sunt mai vorbărețe decât bărbații, te poți înțelege cu ele, mai ales când trebuie să bârfească puțin...

* * *

Ida Wolf locuia într-un apartament frumos în cartierul considerat cel mai elegant. Se dovedi deosebit de amabilă, chiar prea amabilă – gândi Morgan – dacă era să judece după debitul verbal aproape imposibil de oprit, cu care l-a întâmpinat. Îi ceru

câteva informații despre dirijor, iar Ida părea să fi crezut că Morgan vrea să editeze biografia lui Peter Baar în varianta can-can!

– Mie îmi este foarte drag Peter – trecu numaidecât la subiect Ida – deși nu este ușor să lucrezi cu el! Este foarte-foarte pretențios și dificil ca om. Cred că, în afară de mine, nimeni n-ar fi rezistat atâția ani! Eu lucrez cu el, adevărat, cu intermitențe, de mai bine de douăzeci de ani! Am lucrat la diverse spectacole cu Peter, chiar și înainte de a-l cunoaște pe Field, știți, regizorul cu care lucrez acum. În general, Baar, fiind un bun cunoscător de voci și operă, mai ales Verdi, este solicitat să dirijeze des; Baar a avut traume, femeile s-au purtat urât cu el, ce să vă spun, bine că în sfârșit a găsit-o pe Sharon, care îl iubește cu adevărat!

– Doamnă Wolf – încercă să intervină Morgan profitând de tusea Idei, provenită din lipsa de aer cu care turuia tot ce vroia să spună – puteți să fiți ceva mai concretă în legătură cu subiectul femeilor în viața lui Peter Baar?

– Desigur, tot ce doriți; eu cunosc toată istoria; chiar și cea la care nu am asistat în decursul anilor, fiindcă Peter m-a făcut părtaşă la toate secretele lui. Are o infinită încredere în mine! (Mă mir! se gândi Morgan, primul necunoscut îi stârnește apetitul povestirii...) Deci, continuă Ida, am să încep cu marea decepție, care a fost o superbă tânără, cântăreață de operă cu mare succes, foarte talentată, cântă și azi, mai mult în străinătate decât acasă. Era – atunci – realmente superbă! Zveltă, apetisantă, deșteaptă! Tot ce visați!

– Era blondă? – interveni inspectorul.

– Da! Dar de unde știți? Nici nu v-am spus numele sau știți despre cine este vorba? De ce mă lăsați să spun lucruri cunoscute de dumneavoastră? – întrebă vădit enervată Ida.

– Iertați-mă că v-am întrerupt, nu știu despre cine este vorba, am întrebat numai pentru că știu că multor bărbați le plac blondele...

– Ah! dacă asta era, pot să vă spun că intuiția dumneavoastră lucrează bine. Lui Peter într-adevăr îi plac – sau mai exact îi plăceau – blondele. Soția sa este însă brunetă; dar, după câte știu, este prima brunetă. Până la ea toate câte au fost, nu multe, vă

relatez imediat de ce, au fost blonde. Interesant! Oare de ce le plac bărbaților mai mult blondele!? Ei bine, să continuăm! Nu mă mai întrerupeți, dacă nu vreți să-mi pierd firul povestirii!

– În ordine! - fu de acord Morgan.

– Silvia, așa o chema pe superba blondă, după ce îi promisesse că îi va fi soție – erau deja logodiți – l-a părăsit, literalmente de pe o zi pe alta, și s-a căsătorit cu un director de bancă mult mai în vârstă decât ea, dar foarte, foarte bogat. Peter a fost dărâmat și, trebuie să vă spun, și acum, după aproximativ douăzecișicinci de ani de când l-a părăsit, este obsedat de cele întâmplate! Au urmat apoi ani grei pentru el, când pur și simplu a făcut abstracție de capitolul „femei“, deși la un moment dat îi plăcuse mult de cineva; eu nu am cunoscut-o, fiindcă în perioada respectivă eram plecată cu Field – deja lucram cu el, se înțelege – în străinătate. Ei bine, pe cucoana despre care am aflat ulterior, el a părăsit-o, probabil trauma Silviei nu trecuse... Până la urmă, acum câțiva ani, a întâlnit-o pe Sharon, de care s-a îndrăgostit, ea l-a canalizat spre calea căsătoriei și de atunci sunt fericiți!

– Spuneți-mi, vă rog, câteva cuvinte despre Emanuel Field – o rugă Morgan, deși simțea că i se relatează vrute și, nevrute din care el va trebui să scoată esențialul.

– Field este un tip foarte serios, introvertit, lucrează cu pasiune, și-a dedicat viața profesiei; este deosebit de devotat, poți conta pe el, trebuie să spun numai lucruri hotărât bune despre el. Este necăsătorit, atât de discret în viața sa particulară, încât nici eu!! – care lucrez cu el de atât de multă vreme – nu știu absolut nimic, nimic despre acest capitol! Ah! Domnule inspector, aș avea încă foarte multe de povestit, dar iertați-mă, trebuie să alerg, am o repetiție peste o jumătate de oră! Dacă vreți să ne mai întâlnim, vă rog sunați-mă, vă stau la dispoziție!

– Mulțumesc mult, doamnă Wolf, vom mai relua discuția cu altă ocazie; cu ajutorul dumneavoastră încep să mă simt mai familiar în lumea slujitorilor artei vocale! – răspunse Morgan.

– Plăcerea a fost de partea mea! La revedere! – își luă rămas bun Ida.

* * *

Moartea costumierei în timpul spectacolului „Don Giovanni“ de Mozart a venit pe nepusă masă, cel puțin după opinia lui Morgan. Nu se aștepta la așa ceva. În plus, femeia era în vârstă, nu era blondă, deci toate legăturile „sigure“ aveau să cadă dintr-odată! Altă operă; aceeași protagoniști mai mult sau mai puțin, adică «cei patru», erau prezenți – făcu bilanțul Morgan. Costumiera a murit subit, autopsia a relevat aceeași otrăvă, borghinina, care fusese „arma ucigașă“ și în celelalte dăți. Singura legătură era otrava și, evident, locul, adică opera. Dar ce căuta în „scenariul“ asasinului costumiera? Ce legătură putea avea cu divele ucise? Morgan încercă să lege evenimentul: erau prezenți tenorul, dirijorul, regizorul și asistenta sa. „Costumiera a murit... din greșeală! – i-a venit subit ideea. Nu există altă explicație!“.

Morgan luă un program de sală de pe biroul plin cu toate datele notate de el, care se adunaseră în ultimele luni, de când se ocupa de „misterul operei“, cum îi plăcea să spună. Descoperi în distribuție o tânără frumoasă, pe nume Clara Bloch, nu avea mai mult de treizeci de ani, și era... blondă. Interpreta rolul „Donna Anna“ și, după câte a înțeles Morgan, cu mult succes. Hotărî să meargă la Operă să verifice câteva lucruri la fața locului. Intră pe la poarta artiștilor și căută cabina cu pricina. Totul era păstrat, conform dorinței lui, intact, până la venirea lui. Îl rugă pe director să-l însoțească, spre a primi explicațiile de rigoare. În cabină era o dezordine demnă de orice suflet de artist, totuși lucrurile se găseau într-o oarecare logică, probabil și ea „artistică“. Laborantul – care se ocupa de acest caz – fusese la fața locului și examinase tot ce se afla în cabină. Otrava fusese impregnată într-una din măștile destinate balului din actul al doilea. Ea, masca, desigur, fusese luată la alte analize ulterioare în laborator, restul lucrurilor nu aveau nici urmă de otrăvă.

– Cine ar fi trebuit să poarte masca otrăvită?, îl întrebă Morgan pe director.

– Este greu de spus. Fiindcă această cabină, fiind cea mai frumoasă și spațioasă, de obicei, aparține celor doua soliste – cea care interpretează rolul Donnei Anna și cea care cântă rolul Elvirei. Ele își schimbă costumele aici. În actul al doilea, și Donna

Anna și Elvira se maschează, deci este greu de decis a cui a fost cea otrăvită. Cert este că, după accident, cântărețele au apărut fără mască, pentru că moartea costumierei a survenit în pauză, iar noi, fiind în temă, din păcate, după experiențele amare, n-am îngăduit nimănui să intre aici. Probabil costumiera a inhalat otrava pe când pregătea masca pentru actul doi...Spectacolul s-a desfășurat în continuare cu aceleași costume, n-am vrut să risc nimic, maximum să se spună că suntem lipsiți de fantezie, pentru că folosim aceleași costume... Preferabil...

– Spuneți-mi, vă rog, cealaltă mască, cea neotrăvită este aici?

– Desigur – zise directorul – analizele s-au făcut pe loc și cei de la laborator n-au luat decât masca otrăvită.

– Aș putea să vă rog să-mi împrumutați masca pentru o zi-două?, întreabă Morgan, deși știa că putea ordona să i se dea obiectul, dar îl găsi pe director plin de solicitudine, nu vroia să îl supere.

– Desigur – răspunse cu amabilitate –, dacă credeți că vă va ajuta!?

– Nu știu, vă voi ține la curent cu cele ce urmează, în special cu descoperirile mele (în ipoteza în care vor fi) – spuse inspectorul.

Morgan se îndreptă către locuința Clarei Bloch; hotărî să îi vorbească. Avea impresia că se mișcă într-o lume de fantezie, de vis, unde faptele nu prea au multe de spus. Încercă să pătrundă în aceasta lume minunată și se străduia să înțeleagă logica *sui generis* a atmosferei particulare pe care i-o transmitea cercul artiștilor în care se învârtea de la o vreme încoace.

Clara locuia singură într-un apartament spațios, mobilat cu gust; îl primi pe Morgan în camera de zi. Pianul – un Bösendorfer superb – ocupa locul central, flori și mult verde constituiau punctul de atracție, echilibrând severitatea pianului închis, mare și negru. Clara era tânără și frumoasă. „Ciudat – gândi Morgan – totdeauna mi-am imaginat că toate cântărețele sunt voluminoase și constat că, de când cu «misterele operei», întâlnesc doar tinere subțirele“... Hotărât îi făcea plăcere să o privească pe Clara. „Ce-ar fi să mă îndrăgostesc de ea – își puse întrebarea – la urma urmei și noi suntem oameni?“

– Domnișoară Bloch, vă mulțumesc că ați acceptat să mă primiți – zise cu voce tare – aș vrea să vă rog să ne ajutați în ancheta cazului!

– Desigur! – veni răspunsul. Dacă credeți că informațiile mele vă vor fi de folos, vă rog întrebați-mă!

– Presupun, cunoașteți antecedentele cu toate amănuntele, nu?

– Desigur, au fost otrăvite două dintre colegele mele și costumiera; le-am cunoscut foarte bine. Idee n-am cine ar fi putut avea vreun motiv să leucidă! Ce urmărește asasinul? Profită de pe urma lor? Ați reușit să aflați ceva?

– M-aș lăuda dacă aș spune că înțeleg mobilul crimelor. Mă aflu aici ca să vă rog să mă ajutați. Ați putea să-mi spuneți dacă această mască este cumva cea pe care ar fi urmat să o purtați în seara premierei când au ucis-o pe costumiera dumneavoastră? – întreabă Morgan scoțând din buzunar o bucată de material negru lipit pe un carton din care era conturată o pereche de ochelari de tipul celor pe care copiii îi poartă la balul mascat de la școală.

Clara luă în mână obiectul, îl studie cu atenție apoi spuse:

– Nu! Nu îmi aparține! Îmi amintesc perfect că la repetiția generală am purtat o mască care avea inițialele mele brodate pe partea interioară cu ață neagră, pentru ca să nu se vadă, dar pentru ca să nu le confundăm, întrucât colega mea fusese atât de răcită la ora respectivă, încât mi-a fost teamă să nu mă molipsesc de la ea. N-am vrut să port masca ei.

– Sunteți sigură? – o întreabă vădit îngrijorat Morgan.

– Absolut sigură – zise Clara –, dar de ce este atât de important? Vreți să insinuați... Ah! Doamne! Înțeleg! Masca *mea* este cea otrăvită! De ce au vrut să măucidă? Și cine!?

– Distinsă domnișoară! Voi afla în curând tot ce se petrece cu aceste otrăviri! Vă promit! Vreau să vă spun că vă admir foarte mult pentru curajul pe care îl manifestați în aceste clipe deosebit de dificile pentru dumneavoastră! Spuneți-mi, vă rog, care este următorul spectacol în care cântați în viitorul apropiat?

– Mi s-a cerut să o înlocuiesc pe Thalia Lang la premiera operei „Traviata“ de Verdi, spectacol care se montează în curând cu regie destul de „modernizată“ – peste aproximativ o lună. Voi cânta rolul Violetei, fiindcă Thalia a primit o ofertă peste hotare și n-a

vrut să refuze. Am înțeles de ce întrebați; vom fi cu ochii în patru și poate, cu această ocazie, vom pune mâna pe ucigași!

– Cine este regizorul spectacolului?

– Același Emanuel Field, dar este prezent și Franco, Peter și, de asemenea, Ida.

– Am senzația că sunt nedespărțiți! La toate spectacolele de până acum – de când urmărim cazul – au lucrat împreună.

– Da! – spuse Clara. Adevărul este că se lucrează foarte bine cu ei!

– Vom vedea! – îngână mai mult pentru sine Morgan cu dublu înțeles...

* * *

Morgan îl întâlnește pe Franco da Rozzi la o cafenea plăcută, cu atmosferă romantică și un pianist care cânta în surdina melodii vechi și noi, spre a-i alina pe cei ce vor să se recreeze puțin din stresul cotidian. Da Rozzi era într-adevăr foarte simpatic, Morgan constată că arăta foarte bine. Era un bărbat frumos înalt, tânăr, care cu siguranță plăcea femeilor. Nu era însurat, deci, probabil, era ținta tinerelor care vroiau să se mărite.

– Mă bucur că, în sfârșit, mă căutați și pe mine – spuse da Rozzi în loc de „bună ziua!“ – începusem să cred că nu vă interesează părerea mea în această „afacere“, deși eu sunt acela care pot să vă dau toate amănunțele de care aveți nevoie! Credeți-mă, îi cunosc pe toți tipii ăștia care circulă prin lumea artistică! Ce vă interesează întâi și întâi?, îi adresează întrebarea lui Morgan.

– Mă interesează tot ce credeți că ar fi important – răspunse Morgan.

– În ordine! – exclamă Franco. Atunci, ascultați-mă: în lumea operii toți se urăsc, deși, desigur, aparențele par a fi agreabile; adevărul este însă că rivalitățile ascunse și cele nedismulate stăpânesc relațiile dintre oameni. Pentru succes, oamenii ăștia sunt capabili de orice! Ce părere aveți despre faptul că toate victimele sunt soprane? Costumiera a murit *din greșală*, nu credeți?

– Desigur, sunt convins că au vrut s-o ucidă pe Clara –

răspunse Morgan.

– Buuun! Să trecem mai departe! Știați, de exemplu, că Peter Baar este obsedat de ideea că blondele îi vor răul? A avut o mare dragoste în tinerețe, a fost maltratată de către iubita lui, care trebuia să-i devină soție, dar l-a trădat, domnule inspector! S-a măritat cu un tip bogat, urât și bătrân, l-a părăsit în pragul nunții! De atunci este obsedat! Vă spun, eu știu, pentru că lucrez cu el de mult timp. Tipul este un exaltat fără pereche, dar, recunosc, un exaltat talentat! Ha, ha, ha! Și ideea cu borghinina asta! Demnă de el! Á propos, asta îmi aduce aminte de un banc vechi pe care presupun îl cunoașteți: un bărbat merge la farmacie și cere, să zicem, o porție de „borghinină“, ca să fiu în temă. Farmacistul îi cere rețeta, la care tipul spune: „Rețetă nu am, dar am adus poza nevastei!“

– Văd că umorul dumneavoastră este chiar negru – spuse Morgan. Dacă am înțeles bine, vreți să insinuați că Baar este asasinul? Ideea nu mi se pare verosimilă: Baar este căsătorit, soția lui este o femeie adorabilă – am văzut-o la premiera din Capitală, i-am văzut împreună, păreau foarte fericiți!

– Nu contest o clipă cele spuse de dumneavoastră, dar eu îl consider pe Peter un fel de schizofren, deci n-ar fi exclus să acționeze în subconștient... Ar trebui să-l arestați, cu ocazia asta am scăpa și noi de el! Este un tip imposibil! Absolut imposibil!

– Domnul meu, partea tehnică ar trebui să mi-o lăsați mie – spuse Morgan ridicându-se. Vă mulțumesc mult pentru toate informațiile, voi ține cont de ele, cu siguranță!

* * *

Soții Baar l-au invitat pe Morgan la reședința lor, care era situată în mijlocul unuia dintre parcuri splendide; vila se afla în vecinătatea Muzeului de Artă și în apropierea Facultății de Litere. Mai erau câteva vile frumoase răspândite pe aleile parcului, dar suficient de departe unele de altele, pentru că să creeze impresia pentru fiecare dintre ele, că sunt singurele stăpâne ale peisajului superb care le înconjoară.

Morgan sună la ușa impozantă a vilei, Sharon îi deschise:

– Bine ați venit, domnule inspector! – îl întâmpină cu un zâmbet plăcut.

Sharon era o femeie frumoasă, deosebit de plăcută de la prima vedere.

– Mulțumesc pentru amabilitatea dumneavoastră! – replică Morgan. Maestrul Baar este acasă?

– Coboară numaidecât – spuse Sharon –, este cufundat într-una din partiturile lui, știe că ați sosit, își termină lectura în câteva minute și vine. Până atunci, permiteți-mi să vă ofer ceva de băut! Cognac? Whisky?

– Nu, mulțumesc! Eventual o cafea – ceru Morgan, în timp ce gândi că este plăcut să fii în compania ei.

Își surprinse un gând năstrușnic care-i zburda în imaginație: „Ce păcat că Sharon este soția lui Baar, aproape că aș consimți să-mi sacrific libertatea pentru ea“, își formulă senzațiile în timp ce aștepta cafeaua.

Sharon reveni cu două cești de porțelan Sèvres, la care adăugă și câteva fursecuri. Se așază pe un scaun cu mișcări lente – aproape lascive – gândi Morgan – și aștepta întrebările.

– Le-ați cunoscut pe victime? – începu Morgan.

– Da! Am cunoscut-o pe Victoria și pe Doris. Costumiera îmi este totalmente necunoscută, cel puțin după fotografiile pe care le-am văzut.

– Ați vrea să-mi spuneți câteva cuvinte despre ele?

– Maximum impresiile mele vi le pot împărtăși – zise Sharon – fiindcă nu pot pretinde că le-am cunoscut prea bine; Victoria a fost o ființă plăcută, dar Doris, din câte știu, era o insuportabilă. Desigur, firea nu are nimic în comun cu partea profesională a personalităților, dar presupun asta vă interesează mai mult decât faptul că amândouă fuseseră cântărețe foarte bune?

– Desigur, m-ar interesa mult care a fost felul relațiilor lor cu anturajul!

– Repet, Victoria avea simțul adaptării la situațiile deosebite, dificile, în care se afla des; știți, când ai turnee, te întâlnești mereu cu oameni noi. Eu îl însoțesc adesea pe Peter și îmi dau seama că nu este ușor să tratezi cu oamenii cu care ai repetiții, de la care ai pretenții – artistice, firește –, fără să lezezi sensibilitățile. Artiștii

sunt foarte susceptibili, în general, aş spune chiar dificili uneori. Poate Victoria era excepția, și nu Doris! În orice caz, ea, Doris, nu prea era agreată de către colegi – din câte știi. În schimb, Victoria era adorată de toți. Vreau să vă mai spun ceva înainte de a veni soțul meu, deși va suna foarte ciudat; dar să nu uităm, eu sunt de partea legii, în calitate de avocată: domnule Morgan, eu sper că Peter nu este implicat în aceasta afacere groaznică, dar el este un o personalitate deosebit de complicată ! Nu pot să afirm că relațiile lui ca aceste două dive au fost bune! Dimpotrivă! Le-a urât de-a dreptul! Dar iată că vine! Peter, dragul meu – i se adresa lui Baar – , domnul inspector ar vrea să-ți pună câteva întrebări.

– Vă rog, exercitați-vă funcția! – începu Baar. Vă stau la dispoziție! Dar, dacă vreți să vă informez asupra victimelor, să știți că erau niște vipere și una și cealaltă. Interesant, prima colaborare a fost bună, dar de la a doua ne-am certat! Erau obraznice, nu vroiau să mă asculte! La urma urmei, eu și numai eu!! sunt acela care coordonează întregul ansamblu! Rolul dirijorului, mai ales într-o operă, este primordial! Dar ele vor să fie independente! Să facă ce vor... Groaznic, domnule, groaznic! Cântărețele astea sunt toate la fel!

– Aveți vreo idee cine putea să le fie amândouă dușman de moarte? – întrebă Morgan contrariat de ceea ce auzise.

– Oricine, domnule! Oricine care avea vreun contact cu ele! Erau insuportabile, și Victoria și Doris. Nu mă mir că cineva a vrut să termine cu obrăznicile lor. Eu nu le plâng, domnule Morgan!

– Mărturisesc, opiniile dumneavoastră sunt foarte originale... ca să mă exprim eufemistic – consideră inspectorul. Vă rog să ne stați la dispoziție în continuare pentru eventuale completări – adăugă.

– Desigur, spuse surprinzător de blând dirijorul, după ce își scoase năduful – ne va face plăcere să vă revedem.

– Mulțumesc – zise Morgan. „Ciudați oameni artiștii ăștia - continuă în gând – se pare că privesc mult mai egocentric lumea decât noi ceilalți“.

* * *

Morgan ajunsese acasă răvășit; nici informațiile pe care le primise, nici speculațiile nu conduceau nicăieri; adevărul este că mai avea de vorbit cu regizorul, pe care nu îl întâlnise încă. „Urmează! – conchise Morgan –, dar va trebui să mă grăbesc, dacă nu mai vreau victime“. Zbârnăitul telefonului îl readuse la realitate.

– Domnule Morgan – auzi un glas de femeie vădit transformat – vreți să aflați câte ceva despre cazul pe care îl cercetați?

– Desigur! Cu cine vorbesc? – întrebă Morgan.

– Nu contează, domnule! – răspunse interlocutoarea. Important este să mă ascultați, pentru că eu vă pot ajuta; știu cine este ucigașul. Ascultați-mă cu atenție: toate aparențele vă conduc către Peter Baar; motivele le cunoașteți, nu are rost să mai revenim. Dar nu el este asasinul. Asasinul este o femeie, pe nume Brenda Brook, o ziaristă care scrie și cronici muzicale pe un limbaj mai mult decât ascuțit... Nu mă întrerupeți, vă rog, urmăriți-mă cu atenție!

Morgan nu îndrăzni să spună nimic, dar avu prezență de spirit și apăsă pe butonul automatului, pentru a înregistra convorbirea.

– Deci Brenda Brook, știind de povestea lui Baar din tinerețe, a înscenat crimele astfel, încât totul să pară făcut de el. Nu trebuie să mă întrebați de ce, vă voi spune: Brenda, și ea blondă, fusese îndrăgostită de Peter, desigur și el a iubit-o cândva, i-a promis că se va însura cu ea, dar până la urmă a părăsit-o. Banal, nu-i așa?, numai că Brenda își părăsise familia pentru el, familie însemnează soț și doi copii mici. Ei bine, după această afacere, după ce Baar o părăsește, Brenda, în disperare, vrea să revină la soț și copii, dar el nu o mai reprimește... Ce îi mai rămâne Brendei? Nimic altceva decât să se răzbune! Cum se poate răzbuna mai bine decât cu o înscenare în care toate probele – sau cel puțin aparențele – să conducă spre dirijor? Cu atât mai mult, cu cât toată lumea cunoaște povestea lui Peter Baar cu tână blondă care îl părăsește după ce fuseseră logodiți! Și pentru cine? Îl părăsește ca să se mărite cu un bătrân – dar foarte bogat – director de bancă... Restul este treaba dumneavoastră!

Convorbirea, mai precis monologul, luă sfârșit, interlocutoare închise aparatul. Morgan se simțea derutat. Ideea părea oarecum

verosimilă, dar își punea întrebarea cine știe de toată această poveste și, dacă știe, de ce nu vine să îi spună personal!? Poate la telefon era însăși Brenda, care, povestindu-i istoria cu răzbunarea, de fapt, vrea să îi sugereze că ucigașul este însuși Baar? Inspectorul se simțea ca într-o cursă; nimic nu mai era logic, nu știa ce să creadă... Îl sună pe regizorul Emanuel Field și îi ceru o întâlnire.

* * *

Field era un bărbat pe la vreo cincizeci de ani, scund, simpatic și serios. Îl întâmpină pe Morgan la intrarea artiștilor. Conveniseră să se întâlnească la fața locului, poate vor afla unele amănunte noi în legătură cu povestea complicată a otrăvirilor... Stăteau de vorbă în cabina regizorului. Morgan hotărâ că poate avea încredere în Field și îi relatează starea lucrurilor, inclusiv misteriosul telefon. Așteaptă comentariile regizorului.

– Domnule Morgan, eu sunt un simplu amator, dar vreau să vă atrag atenția asupra unui lucru care ar putea fi important. Nu uitați că ideea răzbunării poate veni și din partea soțului Brendei, care și el a suferit cumplit din pricina lui Peter. Eu îl cunosc pe Baar, este într-adevăr un tip exaltat, poate că ar fi fost capabil și săucidă, dar sunt absolut convins că nu vrea să-și pericliteze căsnicia, care este fericită. Dacă tot acest coșmar s-ar fi desfășurat cu câțiva ani în urmă, când încă Peter nu o avea pe Sharon, aș fi fost aproape convins că el este autorul. Știu că era obsedat de ideea blondelor, mai exact a cântărețelor blonde de când Silvia l-a părăsit, dar acum nu cred că mai are vreo importanță. Toate indiciile ar putea, repet, ar putea conduce către el, fiind atât de impulsiv cum l-ați cunoscut! Vă spun, acum este fericit cu Sharon. Faptul că le-a făcut cu ou și oțet pe sărmanele victime nu spune nimic. Este felul lui de a fi! Complicat! Dacă cineva îndrăznește să-și susțină părerea – contrară lui, bineînțeles – riscă să intre pe lista neagră și atunci s-a terminat cu el! Realitatea nu are nimic comun cu ficțiunea, care se instalează în imaginația lui și nimeni, dar absolut nimeni, credeți-mă, nu-l va putea convinge să privească în față adevărul, pe care – altminteri – și el îl vede. În

schimb, soțul Brendei, care este medic veterinar! Ar putea avea ceva comun cu afacerea asta tristă.

– Poate că greșesc, dar am impresia că începe să se clarifice tabloul – zise Morgan. Voi porni pe pista otrăvirii – gândi. Vă mulțumesc mult pentru această întrevvedere – zise cu glas tare. Mi-a fost de mare folos.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc – replică Field.

* * *

Morgan se duse la Biblioteca Științifică din oraș, să adune date despre „borghinină”; află cu surprindere că soluția concentrată se folosește în chirurgia veterinară pentru anestezii totale, dar numai pentru... hipopotami! Află, cu aceeași ocazie, că în oraș, la grădina zoologică, era și o rezervație de hipopotami, cu un medic veterinar care era angajat permanent. N-a constituit o surpriză să afle că medicul veterinar este ex-soțul Brendei... Va trebui să afle cum ajunsese otrava în cabină...

* * *

Morgan își făcu un plan; era convins că ucigașul trebuie prins asupra faptului. Altfel, nu va putea dovedi nimic. Era convins, de asemenea, că la premiera operei „Traviata” asasinul are să-și facă apariția. „Voi acționa în două direcții – își făcu planul – pe de o parte, voi face câteva percheziții clandestine la domiciliul suspectilor, adică Brenda Brook, Peter Baar și medicul veterinar, Rafael Klimm; pe de altă parte, voi instala în cabina solistei camere de luat vederi și făptașul va fi prins „în flagrant”. Este singura posibilitate să se termine cu coșmarul ăsta!”.

Perchezițiile se soldară cu câteva surprize: la domiciliul dirijorului, unde oamenii lui Morgan „au făcut o scurtă vizită” într-o seară când soții Baar erau la operă: s-a găsit o sticlă impresionant de mare de „borghinină”, locul în care se afla otrava era destul de banal, era printre lucrurile de dereticat, soluții pentru spălarea geamurilor și alte ustensile care erau, probabil, folosite destul de rar. Otrava s-a găsit și la locuința ziaristei,

Brenda Brook, în cantități considerabile, de asemenea în stare concentrată. Interesant, locul otrăvii era același: printre obiectele casnice destinate curățeniei. În schimb, veterinarul nu avea acasă nici urmă de borghinină; ceea ce însă era de-a dreptul ciudat era faptul că otrava lipsea și din incinta cabinetului veterinar de la grădina zoologică unde lucra Klimm. Stând de vorbă cu colegii săi de la poliție, Morgan află că medicul reclamase cu câteva luni în urmă dispariția otrăvii, „cazul“ era în cercetare. „În loc să se simplifice, lucrurile par a se complica“ – conchise Morgan.

Data premierei se apropia și Morgan, în modul cel mai secret posibil, reuși să instaleze camerele de luat vederi în spatele culiselor; n-a vrut să riște, a pus mai multe aparate decât ar fi trebuit în mod logic, dar se gândea că – fiind vorba de electronică – n-ar fi exclus să intervină vreun defect nedorit, și atunci „Traviata“ se va termina cu o nouă tragedie. I se strânse inima la gândul că de data asta victima ar putea fi Clara...

Sosi ziua cea mare, forfota din preajma premierei fu de nedescris. Morgan, care ținea să fie prezent în mod discret, urmări desfășurarea „acțiunii“ din cabina directorială, unde fuseseră instalate aparatele care transmiteau non-stop tot ce se întâmplă în spatele culiselor și în cabina solistei. Morgan, învățându-și „lecția“, hotărî ca de data aceasta, în conformitate cu desfășurarea acțiunii operei, din punct de vedere „logic“, asasinul ar trebui să impregneze batista cu care Violeta apare în ultimul act, batista care îi servește în repetate rânduri, când „tusea tuberculozei contractate“ o chinuie. Era sigur că asasinul conta pe acest tablou din ultimul act, când Violeta își ține batista la gură de câteva ori. Morgan văzuse – discret – câteva repetiții; nu vroia să atragă atenția asasinului; dacă se rata această ocazie, cine știe ce avea să mai urmeze...

Inspectorul era în compania regizorului Emanuel Field, pe care îl rugase – având încredere în el – să-l însoțească pe tot parcursul serii; intenționa, de asemenea, să identifice persoanele care aveau să-și facă apariția în cabina Clarei. Se apropia ora începerii

spectacolului, Clara își făcuse deja vocalizele spre a se încălzi și stătea în cabina ei cu partitura în mână, probabil pentru a mai recapitula câte ceva; era îmbrăcată pentru actul întâi și Morgan constată din nou că îi face plăcere să o privească. O considera chiar frumoasă. „Ce ochi strălucitori are! – își spuse cu multă afecțiune - Să ucizi cu sânge rece o floare superbă a tinereții!?” , se cutremură inspectorul.

– Domnule Morgan, începe spectacolul nostru! – îl trezi la realitate Field. Brenda a intrat la Clara să-i spună „Succes!“! Un lucru foarte obișnuit, vor mai veni și alții care țin la ea.

Într-adevăr, veni dirijorul, Ida, alți oameni ai teatrului de operă, toți voiau să-i dorească succes Clarei, care se bucura de simpatia tuturor celor ce o cunoșteau. Până și Sharon Baar și-a făcut apariția cu un buchet de flori în mână. Cele două femei schimbă câteva vorbe de circumstanță, după care Clara rămase singură, concentrându-se asupra rolului care o aștepta. Până la începerea spectacolului rămăseseră doar zece minute. Nu se întâmplă nimic deosebit în cursul actului întâi, nu în pauză. Morgan nu își dezlipea privirea de pe ecranul televizorului, care îi transmitea imagini din cabina Clarei; avea certa senzație că se va întâmpla ceva și nu voia să riște nimic. Începuse actul al doilea, se apropia chiar de sfârșit, când, la un moment dat, s-a deschis ușa cabinei și femeia de serviciu a intrat cu o sticlă în mână. Era o sticlă mică, care conținea un lichid de culoare închisă.

– Borghinina! – exclamă cei doi bărbați aproape simultan.

– Cine este femeia? – întrebă Morgan.

– Femeia de serviciu a Operei, mai precis al Idei Wolf, fiind o veche cunoștință. Ea i-a aranjat un fel de slujbă la Operă, pentru ca să aibă din ce trăi, fiind săracă. Vedeți ce face?

– Văd – mormăi Morgan – toarnă conținutul asupra batistei pe care Clara va trebui s-o folosească în ultimul tablou al operei!!! Vă părăsesc, vă rog, nu divulgați nimănui cele văzute, până la sfârșitul spectacolului voi afla cine este *autorul* asasinatelor. Îmi este greu de crezut că această sărmană făptură a plănuit uciderea divelor... Cineva o plătește, probabil bine, pentru serviciile prestate.

– Mergeți liniștit și salvați-o pe Clara. Eu rămân la post și nu spun nimănui nimic până nu îmi dați voie! – zise Field.

Morgan o reținu pe femeia de serviciu pentru un prim interogatoriu. Femeia recunoscuse imediat tot ce făcuse și îi spusese lui Morgan un nume... Numele fusese cunoscut inspectorului... După aceea, puse batista otrăvită într-un săculeț de plastic. Batista, care friza granița dintre kitsch și prost gust, fiind de culoare portocalie cu dantelă neagră, probabil pentru a putea fi remarcată din cele mai îndepărtate unghiuri ale sălii de spectacol, era prevăzută și cu o șampilă uriașă în mijloc, spre a-i marca apartenența... „Cine ar duce acasă așa o porcărie?” – se întrebă inspectorul – și trimise la poliție principalul „corpus delicti”. Ceru apoi alte două batiste identice de la magazia operei; în pauză îi relată pe scurt Clarei povestea batistei și faptul că era în afara pericolului.

Rămase cu femeia de serviciu într-o cabină nefolosită în spectacol, pe tot parcursul ultimului act, spre a afla cât mai multe amănunte și ieși victorios, înainte de final, după ce o predase pe Bonnie unui polițist chemat telefonic; acesta îi puse cătușele și o transportă la comisariatul central.

Morgan văzu ultimele două minute ale *premierei* din loja centrală, care se afla la etajul întâi. Se așeză în mijloc, între directorul Operei și doamna Berl. Schimbară câteva cuvinte de circumstanță, după care Morgan hotărî să nu deranjeze audiția. Nu uitase faptul că doamna Flora Berl nu vrea să vorbească în timpul „muzicii divine”...

Clara a cântat foarte frumos, a avut un mare succes, a primit aplauze îndelungate la scenă deschisă. A „murit” conform scenariului, după ce a cântat ultima arie tușind, cu batista la gură. Spectacolul a fost foarte reușit, ovațiile publicului nu conțineau. Au apărut în fața cortinei toți protagoniștii, iar la sfârșit, dat fiind că ea susținea rolul principal, în ropotele aplauzelor, a apărut strălucitoare Clara. Flora Berl împietri, apoi începu să gâfâie, ca și cum i-ar fi fost greu să respire.

– Doamnă Berl, luați batista asta! – o îndemnă Morgan,

apropiindu-i batista portocalie cu dantelă neagră și ștampila uriașă în mijloc, imposibil de confundat. Este impregnată cu mentă! Are să vă facă bine!

– Nu! Nu! – protestă vehementă Flora, acoperindu-și fața cu mâinile. Nu mai am nimic! Lăsați-mă în pace!

– Puteți folosi batista liniștită, doamnă – zise cu maliție inspectorul. Cea otrăvită se află la Poliție!

– Ce vreți de la mine? – întrebă disperată Flora Berl.

– Veți afla în curând – replică Morgan. Vom merge la comisariat, unde vă așteaptă o bună prietenă, pe nume Bonnie, cu care vom depăna amintiri..., adăugă cu cinismul său caracteristic.

* * *

Morgan se simțea în largul său. A rezolvat cazul, a salvat-o pe Clara de la o moarte sigură, iar acum, în compania unor prieteni, va clarifica amănunțele pentru toată lumea. Petrecerea era la Clara, ea îl invitase pe Morgan, pe soții Baar, pe regizor și asistenta sa, pe Franco da Rozzi, precum și câțiva prieteni mai vechi, printre care și pe Brenda Brook. Clara se temea că Brenda și Peter nu vor să se întâlnească, dar timpul a estompat conflictul. Era pentru prima dată că erau în aceeași societate, părea că animozitățile nu mai sunt relevante.

– Eu nu înțeleg nimic din toată povestea asta! – zise Franco. Mor de ciudă că nu am rezolvat eu cazul!

– Totul este foarte simplu după ce descoperi adevărul – spuse Morgan –, dar până atunci am avut parte de multe nopți nedormite... Voi începe cu relatările, dacă îmi permiteți! Flora Berl, după cum bine știți, este o cântăreață – soprană – care de câțiva ani are probleme vocale, nu întotdeauna, doar uneori. În câteva spectacole a cântat slab, chiar foarte slab – martoră îmi este doamna Brook – nu-i așa?!

– Într-adevăr – încuviință Brenda – îmi aduc aminte că a cântat în „Boema“ rolul Mimi, a fost o catastrofă! Am și scris atunci un articol în care am desființat-o!

– Exact! – reluă Morgan. De atunci, Flora Berl n-a mai primit nici un rol! Și a jurat să se răzbune. Aproape că i-a reușit

scenariul... Să revenim însă! Flora Berl a cunoscut-o pe Bonnie, dar a cunoscut bine și viețile multora dintre dumneavoastră. A hotărât să profite de informațiile care îi stăteau la dispoziție și a construit un plan de bătaie care, trebuie să recunosc, a funcționat – din păcate – prea bine, fapt este că avem trei victime. Planul ei era sofisticat, dar eficace pentru ea. Ar fi rezolvat două lucruri: pe de o parte, încerca să le înlăture pe cântărețele rivale, iar, pe de altă parte, s-ar fi răzbunat pe Brenda pentru articolul care a desființat-o ca solistă. Procedeu a fost și mai sofisticat, dar ea, dat fiind că era familiară în lumea operei, ea însăși cântase rolurile respective - ați observat că victimele era toate pe același rol cu ea – cunoștea și tabieturile instituției, erau lucruri de rutină, de pildă folosire evantaiului în „Tosca“, sau a batistei, în „Traviata“. Otrava provenea de la doctorul Klimm, pentru că Bonnie făcea curățenie la câteva familii, printre care și cea a veterinarului. Era „fată în casă“ la Brenda, la soții Baar și, evident, la Flora Berl.

– Ce a determinat-o să ne trădeze? – întrebă Sharon. Noi toți am fost foarte umani cu ea!

– Doamnă, cred că nu vă va surprinde dacă răspunsul meu va consta într-un singur cuvânt: banii! Banii au determinat-o să facă abstracție de caracteristici – aș spune elementare ale relațiilor umane. Dar știți dumneavoastră, banii constituie dușmanul principal al normelor morale. Deci Bonnie are acces la toate încăperile celor amintiți. Fură „borghinina“ doctorului, depune o parte la Brenda, o altă parte la soții Baar – „corpus delicti“ pentru planul Florei –, iar operațiunea în sine o face fără dificultate, pentru că, beneficiind de mila Idei, este prezentă și la Operă. Primește leafă dublă sau chiar triplă, fiindcă Flora nu se zgârcește când e vorba despre o nouă crimă... Planul Florei a fost verosimil; cine îi dă importanță femeii care se învârte pe acolo tot timpul? Ea poate trece neobservată – ceea ce s-a și întâmplat – spre a împregna cu soluția concentrată de „borghinină“ obiectele destinate a fi sursa morții! Ingenios, nu? La un moment dat, ca să se asigure că ancheta se va desfășura în direcția dorită, Flora îmi telefonează de la un aparat public cu vocea contrafăcută și îmi „relatează faptele“ potrivit cărora asasina este Brenda, dar ea înscenează crimele astfel, încât toate aparențele să conducă spre

Peter Baar... S-a asigurat în acest sens, ascunzând otrava – unde? – în locurile în care Bonnie era „stăpână“, adică în resortul de curățenie. Spera ca mai repede sau mai târziu să cerceteze „drumul otrăvii“. Doctorul Klimm -a venit în ajutor în acest sens, anunțând la poliție dispariția borghininei din cabinetul său de la clinica veterinară a grădinii zoologice – unde – ați ghicit! – Bonnie făcea curățenie.

Flora a plănit totul până în cele mai mici amănunte, dar a ignorat faptul că astăzi există mijloace moderne care se pun în funcțiune, dacă este necesar, și camerele de luat vederi vor spune tot ce vrem să știm! Bine că s-a terminat – își încheie expunerea Morgan. Vreau să vă mulțumesc pentru cooperare, vă mulțumesc din toată inima tuturor!

– Și noi vă mulțumim – răspuse Clara –, eu în mod deosebit, pentru că mi-ați salvat viața! Vă rugăm să acceptați o invitație la următoarea premieră, care va avea loc luna viitoare. Este vorba despre „Trubadurul“ de Verdi – adăugă.

– Voi veni cu multă plăcere – zise Morgan –, voi avea în sfârșit ocazia să pot savura interpretarea, fără să am emoții că moare cineva...

– Greșit! – interveni Frank da Rozzi – în opera „Trubadurul“ Clara nu moare singură, voi muri și eu. Dar nu vă impacentați, voi reînvia la sfârșitul spectacolului, ca să mulțumesc publicului pentru ovații... dacă voi cânta frumos...

© Sofia Gelman Kiss

Design pagina 1: SAGA Publishing